

การประชุมวิชาการระดับชาติ ม.อ.ตรัง วิจัย ครั้งที่ 10 ประจำปี 2564

The 10th PSU Trang National Conference
on Research across Disciplines 2021

วันศุกร์ ที่ 12 มีนาคม 2564
ณ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตตรัง

โดย คณะพาณิชยศาสตร์และการจัดการ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตตรัง

PSUNC 2021

“มุ่งหน้าก้าวไกล พัฒนาวิจัยและนวัตกรรม”

Moving forward for Research and Innovation Development

www.psunc.trang.psu.ac.th

ความเครียดและทัศนคติในการเรียนของนักศึกษา สาขาวิชาการบัญชี มหาวิทยาลัยศิลปากร.....	523
<i>นภาพร สุญเมืองปาก กมลชนก แก้วสุวรรณ ถันยา มุ่ยใจบุญและคณะ</i>	
ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการออมของนักศึกษา คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี	539
<i>กนกพงษ์ คณิงเหตุ กรชนก เกษประดิษฐ์ ธมลวรรณ ใจเที่ยงและคณะ</i>	
ความสัมพันธ์ระหว่างระดับผลการเรียนกับการพัฒนาทักษะการทำงานในสถานประกอบการเป้าหมาย ของนักศึกษาบัญชี มหาวิทยาลัยศิลปากร	551
<i>กรรณิการ์ ปัญญาชัยรักษา นันธิชา พนมอุบลัมภ์ ปิ่นทาร์ย์ ฉุยฉายและคณะ</i>	
บทบาทของนักบัญชีต่อการใช้ข้อมูลทางการบัญชีเพื่อการบริหารธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อม : กรณีศึกษาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่จดทะเบียน เป็นนิติบุคคลในเขตพื้นที่จังหวัดภาคใต้.....	561
<i>กาญจนา รอดชุม ปาริชาติ มณีมีชัย</i>	
ความคาดหวังการพัฒนาทักษะการทำงานและสิ่งอำนวยความสะดวกจากการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ของนักศึกษาสาขาการบัญชีชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยศิลปากร.....	571
<i>เบญจมา ละอองทอง พัชรินทร์ จิตเอื้อ วณิชชา กำลังเกื้อและคณะ</i>	
คุณภาพชีวิตของผู้ประกอบวิชาชีพบัญชีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	583
<i>จิตรลดา กลั่นกล้า บุษยา กิมเฮง เมธินี อภิวัตและคณะ</i>	
ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษกับความสำเร็จในการทำงานด้านบัญชี ของบัณฑิตสาขาบัญชีมหาวิทยาลัยศิลปากร	599
<i>กัญญา อิศร ณัชชา มะเดช เมธาวิ ละมั่งทองและคณะ</i>	
ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาหรืออุปสรรคในการปฏิบัติงานบัญชี ของพนักงานบัญชีในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	609
<i>กิตติศักดิ์ เก๋ทอง ชวนันท์ แน่นอน ณัฐพล อ่อนสนิทและคณะ</i>	
ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา ในหลักสูตรบัญชีบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศิลปากร	627
<i>กฤตินี พรหมณ์แก้ว มินตรา ฉายแสงฉาย วราพร เพ็ชรนิลและคณะ</i>	
คุณลักษณะของนักบัญชีที่พึงประสงค์สำหรับธุรกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมในกรุงเทพมหานคร.....	641
<i>सानา ฮาสุณี ชัชฎา เบญจกุลกฤตยา บรรณทวารวษ สวัสดิ์เฉลิมและคณะ</i>	
ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการเลือกใช้บริการยื่นแบบ และชำระภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาผ่านทางออนไลน์ในเขตจังหวัดเพชรบุรี.....	655
<i>จิรภัทร การะกิจ จิรภัทร โพธิ์ศรีทอง ประไพพิมพ์ สุธีวสินนันทและคณะ</i>	

ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา
ในหลักสูตรบัญชีบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศิลปากร
Factors affecting learning behavior of students in
accountancy program of Silpakorn University

กฤตินี พรหมณ์แก้ว¹ มินตรา ฉายแสงฉาย¹ วราพร เพ็ชรนิล¹ สาริน จ้อยเจริญ¹
ธนกร ชักนำ^{1*} อิศราภรณ์ ทนุผล¹

Krittini Pramkaew¹, Mintra Chaysangchay¹, Waraporn Phetnin¹, Sarin Joycharoen¹
Thanakorn Chuknum^{1*}, Issaraporn Thanupon¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียนรู้ และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรการบัญชี มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยงานวิจัยนี้เก็บข้อมูลปฐมภูมิด้วยแบบสอบถามออนไลน์จากนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวนการตอบกลับแบบสอบถามออนไลน์ รวมทั้งสิ้น 199 รายการ วิจัยนี้ทดสอบความสัมพันธ์โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ค่าความถดถอยเชิงพหุคูณ ณ ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05

งานวิจัยนี้กำหนดปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ ปัจจัยด้านการเรียนรู้ ได้แก่ แรงจูงใจ ทักษะคิด และความสัมพันธ์กับเพื่อน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน หลักสูตรการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ แบบเรียนรู้ด้วยตนเอง ได้แก่ ความสัมพันธ์กับเพื่อน อาจารย์ผู้สอน หลักสูตรการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียน แบบการมีส่วนร่วม ได้แก่ ทักษะคิด อาจารย์ผู้สอน และหลักสูตรการสอน ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ แบบมีแบบอย่าง ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน ทั้งนี้พบว่า เพศหญิงจะมีพฤติกรรมการเรียนรู้โดยมีแบบอย่างน้อยกว่าเพศชาย ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ แบบมีเป้าหมาย ได้แก่ แรงจูงใจ อาจารย์ผู้สอน หลักสูตรการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก

คำสำคัญ : พฤติกรรมการเรียนรู้, ปัจจัยส่วนบุคคล, ปัจจัยด้านการเรียนรู้, ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

ABSTRACT

The objectives of this research were to study the relationship between personal factors, academic factors and environmental factors and learning behavior of accounting student. The primary data were collected by online questionnaires sent to student in bachelor degree of accountancy program of Silpakorn University. The response was totally

¹ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากรวิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี
Faculty of Management Science, Silpakorn University, Petchaburi IT Campus
*E-mail: chuknum_t@silpakorn.edu

199 students. This research used multiple regression analysis to test the relationship at statistical significance level 0.05.

This research defined personal factor was gender. The academic factors were motivation, attitude and relationship with friends. The environmental factors were lecturer, curriculum and teaching and facility. It found that factors which have a positively relationship to learning behavior by self-learning were relationship with friends, lecturer and facility. Factors which have a positively relationship to learning behavior by participation were attitude, lecturer and curriculum. Factors have a positively relationship to learning behavior by using role model were lecturer. Moreover, male was higher level of learning behavior by using role model than female. Factors have a positively relationship to learning behavior by setting target were motivation, lecturer, and curriculum and facility.

Keywords: Learning behavior, personal factor, academic factor, environmental factor

บทนำ

ปัจจุบันการศึกษาถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทยให้มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิชาการ และวิชาชีพชั้นสูง เป็นการเพิ่มต้นทุนทางสังคมให้แก่ประเทศโดยเน้นให้เด็กเป็น คนดี คนเก่ง มีความสุข มีคุณธรรม โดยอาศัยการสอน ที่หลากหลายให้เหมาะสมกับศักยภาพของผู้เรียน และให้เกิดการบูรณาการวิชาต่าง ๆ เข้าด้วยกันเพื่อให้การศึกษาสอดคล้องกับวิถีชีวิต และความต้องการของผู้เรียนมากที่สุด(ประหยัด พิมพา, 2561) เช่นเดียวกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 6 ก็ได้กำหนดว่าการจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข(“พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542,” 2542, น. 3)

สำหรับการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยศิลปากรก็มีจุดมุ่งหมายที่จะผลิตบัณฑิตสาขาวิชาชีพที่มีคุณภาพ มีความรู้ทางวิชาชีพบัญชี มีความซื่อสัตย์ มีความรับผิดชอบ มีความสามารถในการประกอบอาชีพ และร่วมปฏิบัติงานในหน่วยงานภาครัฐ และธุรกิจเอกชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยคำนึงถึงการตอบสนองต่อความต้องการ และความพึงพอใจของผู้รับบริการ คุณภาพชีวิต และคุณภาพของสิ่งแวดล้อมเป็นสำคัญ(คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2559)โดยการจะผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพได้ต้องคำนึงถึงพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ ซึ่งพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ถือเป็นสิ่งที่ แสดงถึงความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ(ผ่องใส เพ็ชรรักษ์, อาทร จิตสุนทรชัยกุล และศิริรัตน์ แจ็งรักษ์สกุล, 2555, น. 1)

จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญของพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้เนื่องจากมีความสำคัญต่อการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ และมีผลต่อการประสบความสำเร็จด้านการเรียนของผู้เรียน ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษาในหลักสูตรบัญชีบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อให้ให้นักศึกษาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้อ自己有ประสิทธิภาพมากขึ้น และสามารถใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาระบบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียนรู้ และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักศึกษา

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

1. นักศึกษาสามารถนำข้อมูลจากการวิจัยมาเป็นแนวทางในการวางแผนการเรียนของนักศึกษาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้
2. ผลการวิจัยเป็นแนวทางการจัดการหลักสูตรบัญชีบัณฑิต คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นต่อไป

การทบทวนวรรณกรรม

พฤติกรรมการเรียนรู้ หมายถึง พฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ การมีความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียน (ผ่องใส เพ็ชรรักษ์ และคณะ, 2555, น. 6) แบ่งเป็น 4 พฤติกรรมคือ (1) การเรียนรู้ด้วยตัวเอง คือ การเรียนรู้ที่ตรงกับความสนใจของตัวเอง โดยเกิดจากแรงสนับสนุนที่เกิดจากแรงจูงใจของตนเองในการพัฒนาตนเอง เป็นการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนให้ลงมือสร้างไม่ใช่รับแต่ข้อมูลที่หลั่งไหลเข้ามาในสมองของผู้เรียนเท่านั้น โดยความรู้จะเกิดขึ้นจากการประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัว (ซีมัวร์ พาร์เพิร์ท, 1968) การเรียนรู้ด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาตนเองด้านเหตุผล การแก้ไขปัญหา และการคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับเนื้อหาที่ตนเรียน ซึ่งส่งผลทำให้พฤติกรรมการเรียนเกิดความแตกต่างกัน (Dickinson, 1987) (2) การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม คือการที่ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น และมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง แสวงหาความรู้และรายงานผลการเรียนรู้ ด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมกับความรู้ใหม่ มีส่วนร่วมในการอภิปรายประเด็นปัญหา(แสงดาว ถิ่นหารวงษ์, 2558, น. 4) โดยการใช้คำถามจะกระตุ้นและส่งเสริมการคิดเชิงสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิจารณ์ญาณ และกระบวนการรู้คิดของตนเอง ซึ่งเป็นการพัฒนาการคิดระดับสูง (Kitiyanusan, 2004) ด้านผู้สอนจะต้องมีวิธีในการส่งเสริมผู้เรียน โดยการปรับปรุงการเรียนการสอนใหม่ให้มีประสิทธิภาพ ส่งเสริมกิจกรรม ให้ความสำคัญกับบรรยากาศในการเรียนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและความสามารถอย่างเต็มที่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง(นงเยาว์ สุรินทร์กุล, 2546) (3) การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง คือ กระบวนการที่ผู้เรียนสามารถแสดงออกมาเป็นการกระทำ หรือแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ โดยไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น แต่อาจจะเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ เช่น ตัวแบบที่เห็นในโทรทัศน์ ภาพยนตร์ คำบอกเล่าด้วยคำพูด หรือข้อมูลที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร(ภาสิต ศิริเทศ และณพวิทย์ ธรรมสีทา, 2562, น. 62) เป็นการเรียนรู้ของมนุษย์ เกิดจากพฤติกรรมบุคคลนั้นมีการปฏิสัมพันธ์ อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลนั้นและสิ่งแวดล้อมโดยเน้นบุคคล เกิดการเรียนรู้โดยการใช้ตัวแบบ (Learning Through Modeling) โดยผู้เรียนจะเลียนแบบจากตัวแบบ โดยกระบวนการแรงจูงใจเป็นกระบวนการเสริมแรงให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบได้ถูกต้อง เรียนรู้จากการเลียนแบบตัวแบบที่จะมาจากบุคคล (อัลเบิร์ต แบนดูรา, 1960) (4) การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย คือ สิ่งที่คนกำหนดขึ้น เพื่อช่วยให้สามารถนำความคิดของตนสู่การกระทำ บางคนมีเป้า

หมายระยะสั้น บางคนมีเป้าหมายระยะยาว(นฤมล สุนสวัสดิ์, 2558) ผู้เรียนสามารถกำหนดเป้าหมายได้ด้วยตนเอง การกำหนดเป้าหมายในการเรียนก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ พยายามที่จะเรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ในเรื่องของการเรียนก็สามารถตั้งเป้าหมายในการทำสิ่งนั้น ๆ ไว้ล่วงหน้าก่อนได้ เพราะการมีเป้าหมายจะเป็นเสมือนแสงสว่างหรือเข็มทิศ ช่วยนำทางจนถึงความสำเร็จ (มหาวิทยาลัยสุโขทัย ธรรมาราช, ม.ป.ป.) ดังนั้นปัจจัยดังกล่าวจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมในการเรียนรู้แตกต่างกันในแต่ละบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ปัจจัยที่เป็นหลักเกณฑ์ในการบ่งบอกถึงลักษณะทางประชากรที่อยู่ในตัวบุคคลนั้น เช่น อายุ เพศ และ สถานภาพทางสังคม (Social class) (กอบกาญจน์ เจริญทอง, 2556, น. 12) เพศชายและเพศหญิงนั้นมีความแตกต่างกันในความคิด ความต้องการ ความรู้สึก การแสดงออกทางอารมณ์ (โชติกา เศรษฐธัญการ, 2562) ปัจจัยด้านเพศจึงมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน นำไปสู่สมมติฐานวิจัย

H1 ปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

H1.1 เพศแตกต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกัน

ปัจจัยด้านการเรียน กล่าวคือ พื้นฐานของผู้เรียนเป็นหัวใจในการเรียน ผู้เรียนแต่ละคนมีความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ต่างกัน ตามคุณลักษณะของแต่ละคน เช่น ความรู้ที่จำเป็นก่อนเรียน แรงจูงใจในการเรียน ทักษะคิด ความสัมพันธ์กับเพื่อน เป็นต้น (พิชสุตา กัลป์ยานวุฒิ, 2558, น. 11) แรงจูงใจในการเรียน แรงจูงใจภายในเกิดจากความสนใจในเนื้อหาหรือวิชา ความพอใจในการเรียน แรงจูงใจภายนอกเกิดจากการที่สถานการณ์การเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนพอใจซึ่งเป็นแรง ขับให้ไปสู่เป้าหมาย (ศุภิชญา เจริญกุล, 2546, น. 30) นอกจากนี้ หากผู้เรียนมีทัศนคติในทางบวกมากกว่าทางลบต่อสิ่งที่เรียนย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี (อารี พันธมณี, 2546, น. 185) รวมถึงการมีสัมพันธ์ภาพที่ดีกับเพื่อนจะส่งผลดีกับการเรียนทำให้ประหยัดเวลาโดยเพื่อนช่วยอธิบายเรื่องที่ไม่ได้เรียนให้ฟังได้ และเพื่อนสามารถลดอุปสรรคในการเผชิญกับปัญหา สร้างกำลังใจ และปลอบประโลมผู้เรียนไม่ให้เสียกำลังใจ(เพ็ชร ณ บ่อมเพ็ชร, 2548, น. 105) สำหรับปัจจัยด้านการเรียน แรงจูงใจในการเรียน ที่เป็นบวกอาจมีผลต่อการแสดงออกในระหว่างเรียน อาจเป็นไปได้ว่าความแตกต่างของบุคคลในปัจจัยด้านการเรียนรู้ จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคล นำไปสู่สมมติฐานวิจัย

H2 ปัจจัยด้านการเรียนรู้ต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

H2.1 แรงจูงใจในการเรียนต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

H2.2 ทักษะคิดในการเรียนต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

H2.3 ความสัมพันธ์กับเพื่อนต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

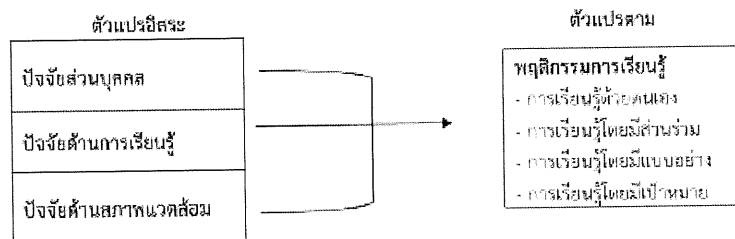
ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม กล่าวคือ ถ้าบรรยากาศการเรียนเป็นไปในทางบวก สถานที่จัดการเรียน การ สอนมีความเหมาะสมเอื้ออำนวยให้การเรียนการสอน เครื่องมืออุปกรณ์ที่ใช้ในการเรียนทันสมัย มีความเป็นกันเองระหว่าง ผู้สอนและผู้เรียนโดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการถามตอบเป็นต้น ก็จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนในบทเรียนนั้น ๆ ได้รับความรู้จากผู้สอนและเกิดความสุขในการเรียนได้มากขึ้น (เพ็ชร ณ บ่อมเพ็ชร, 2548, น. 105) สภาพแวดล้อมในการเรียนประกอบด้วย ผู้สอน หลักสูตร และ สภาพแวดล้อมในการเรียน ผู้สอนที่มีทักษะการสอนมีประสิทธิภาพก็จะทำให้ผู้เรียน สามารถบรรลุเป้าหมาย

ตามที่คาดหวังได้ (ศุภิชญา เจียรกุล, 2546, น. 12) หลักสูตรจะมีประกอบด้วยประมวลวิชาและกิจกรรมที่กำหนดไว้ในการศึกษาเพื่อวัตถุประสงค์ผลิตผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง(พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2554) ดังนั้นหลักสูตรจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวกที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอน ให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์ (ฤกษ์มันต์ วัฒนาณรงค์, 2555) กล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมด้านอาจารย์ หลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวกจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้แตกต่างกันในแต่ละบุคคล คนที่จะประสบความสำเร็จตามที่ต้องการต้องตั้งเป้าหมายสิ่งที่จะทำให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่เผชิญจึงจะสามารถบรรลุเป้าหมายได้ตามแผนที่กำหนดไว้ (นฤมล สุ่นสวัสดิ์, 2558, น. 1) ดังนั้นเมื่อสภาพแวดล้อมต่างกันผู้เรียนก็จะแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่จะบรรลุเป้าหมายแตกต่างกัน นำไปสู่สมมติฐานวิจัย

H3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในการเรียนต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

- H3.1 ทักษะติดต่อผู้สอนต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน
- H3.2 ทักษะติดต่อหลักสูตรต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน
- H3.3 สิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียนต่างกัน พฤติกรรมการเรียนรู้ต่างกัน

กรอบทฤษฎีงานวิจัย

วิธีการดำเนินงานวิจัย

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มประชากรใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง เป็นกลุ่มประชากรที่ผู้วิจัยสนใจศึกษาโดยตรง เพื่อให้เก็บรวบรวมข้อมูลได้อย่างครบถ้วน คือ นักศึกษาหลักสูตรบัญชีระดับปริญญาตรี คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตสารสนเทศเพชรบุรี จำนวน 354 คน ประกอบด้วยนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 ไม่ได้เก็บข้อมูลของนักศึกษาบัญชีชั้นปีที่ 1 เนื่องจากตอนเก็บข้อมูลนักศึกษาเพิ่งเข้าศึกษาได้เพียงไม่ถึง 1 ปี คำนวณขนาดตัวอย่างจากสูตรการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Taro Yamane (Yamane, 1967) โดยกำหนดระดับความเชื่อมั่นที่ 95% และความคลาดเคลื่อนที่ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 188 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้คือ แบบสอบถาม โดยทำการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากการทบทวนวรรณกรรม วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำแบบสอบถาม และคำถามเป็นคำถามปลายปิดที่กำหนดคำตอบไว้ให้เลือกตอบ ซึ่งแบบสอบถามมีส่วนประกอบสำคัญ 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล เป็นแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ

ส่วนที่ 2 ปัจจัยด้านการเรียนรู้ เป็นแบบสอบถามให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียน

ทัศนคติในการเรียน และความสัมพันธ์กับเพื่อน

ส่วนที่ 3 ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม เป็นแบบสอบถามให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอน
 หลักสูตรการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก

ส่วนที่ 4 พฤติกรรมการเรียนรู้ เป็นแบบสอบถามให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วย
 ตนเอง การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง และการเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย

เก็บรวบรวมข้อมูลโดยจัดทำเป็นแบบสอบถามออนไลน์และ เก็บรวบรวมผ่านทางเครือข่ายสังคม
 คือ Line

2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ปัจจัยด้านบุคคล มีดังนี้ (1) เพศ วัดค่าโดย เพศชาย = 0 และเพศหญิง = 1

ปัจจัยด้านการเรียนรู้ มีดังนี้ (1) แรงจูงใจในการเรียน วัดโดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนน 1-5 ของข้อ
 คำถามจำนวน 4 ข้อ (มากที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1) (2) ทัศนคติในการเรียน วัดโดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนน 1-5
 ของข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ (มากที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1) (3) ความสัมพันธ์กับเพื่อน วัดโดยใช้ค่าเฉลี่ย
 คะแนน 1-5 ของข้อคำถามจำนวน 5 ข้อ (มากที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1)

ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม มีดังนี้ (1) ด้านอาจารย์ผู้สอน วัดโดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนน 1-5
 ของข้อคำถาม จำนวน 6 ข้อ (มากที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1) (2) ด้านหลักสูตรการสอน วัดโดยใช้ค่าเฉลี่ย
 คะแนน 1-5 ของข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ (มากที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1) (3) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวกวัดโดย
 ใช้ค่าเฉลี่ยคะแนน 1-5 ของข้อคำถามจำนวน 4 ข้อ (มากที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1)

ตัวแปรตาม พฤติกรรมการเรียนรู้ มี 4 ด้าน วัดโดยใช้ค่าเฉลี่ยคะแนน 1-5 ของข้อคำถาม (มาก
 ที่สุด=5 - น้อยที่สุด=1) ได้แก่ (1) การเรียนรู้ด้วยตนเอง จำนวนข้อคำถาม 6 ข้อ (2) การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม
 จำนวนข้อคำถาม 3 ข้อ (3) การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง จำนวนข้อคำถาม 2 ข้อ (4) การเรียนรู้โดยมีเป้า
 หมาย จำนวนข้อคำถาม 3 ข้อ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลการตอบแบบสอบถามออนไลน์ที่ได้จากเครือข่ายสังคม คือ Line
 โดยมีผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น 199 คน และได้นำมาประมวลผลโดยซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์(SPSS) ทั้งหมด
 เพื่อทดสอบสมมติฐานโดยใช้การวิเคราะห์ถดถอยเชิงพหุคูณ (Multiple regression analysis) โดยตัวแปร
 ตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเรียนรู้ ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียน และปัจจัยด้าน
 สภาพแวดล้อม

ผลการวิจัยและการอภิปรายผล

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนและร้อยละของปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาบัญชี มหาวิทยาลัยศิลปากร (จำนวน 199 คน)

รายการ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ		
ชาย = 0	33	16.6
หญิง = 1	166	83.4
รวม	199	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษาบัญชีของมหาวิทยาลัยศิลปากร จำนวน 199 คน เป็นเพศชาย จำนวน 33 คน (คิดเป็นร้อยละ 16.6) และเป็นเพศหญิง จำนวน 166 คน (คิดเป็นร้อยละ 83.4)

ตารางที่ 2 แสดงผลการทดสอบโดยใช้โปรแกรมเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียน

และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ด้วยตนเอง	B	Std. Error	Beta	T	Sig.
(ค่าคงที่)	0.171	0.279		0.611	0.542
เพศ	-0.128	0.081	-0.078	-1.571	0.118
แรงจูงใจ	0.004	0.055	0.005	0.081	0.936
ทัศนคติ	0.094	0.074	0.082	1.264	0.208
ความสัมพันธ์กับเพื่อน	0.170	0.066	0.170	2.581	0.011**
อาจารย์ผู้สอน	0.369	0.069	0.375	5.336	0.000****
หลักสูตรการสอน	0.182	0.070	0.182	2.600	0.010**
สิ่งอำนวยความสะดวก	0.120	0.051	0.138	2.375	0.019**

***Sig=0.01 **Sig=0.05

F-test = 34.997 (Sig = 0.000) (n = 199) Adjusted R Square = 0.546

Model ในการวิเคราะห์ครั้งนี้มี 7 สมการ คือ เพศ แรงจูงใจ ทัศนคติ ความสัมพันธ์กับเพื่อน อาจารย์ผู้สอน หลักสูตร การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก

ตัวแปรตาม (Y) คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง วัดจากข้อคำถาม 6 ข้อ ได้แก่ (1) นักศึกษาทบทวนบทเรียนหลังเลิกเรียนเสมอ (2) นักศึกษาสนใจและตั้งใจเรียนในห้องในขณะที่อาจารย์สอน (3) นักศึกษาทำการบ้านหรือรายงานด้วยตนเอง (4) นักศึกษาสามารถที่จะตั้งคำถามเพื่อนำไปสู่ความรู้ที่ต้องการ (5) นักศึกษามีวินัยในตนเอง และนำความรู้ไปใช้ ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวัน (6) นักศึกษาขอการสรุปความรู้และค้นคว้าเพิ่มเติมจากเนื้อหาที่เรียน

จากตารางที่ 2 พบว่า ความสัมพันธ์กับเพื่อนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง (t = 2.581 ; p-value = 0.011) อาจารย์ผู้สอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง (t = 5.336 ; p-value = 0.000) หลักสูตรการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง (t = 2.600 ; p-value = 0.010) และสิ่งอำนวยความสะดวกมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้ด้วยตนเอง (t = 2.375 ; p-value = 0.019)

อธิบายได้ว่า การมีความสัมพันธ์กับเพื่อนและมีอาจารย์ผู้สอนที่ดี หลักสูตรมีการจัดการสอนที่เหมาะสม และมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน จะส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนรู้ โดยการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ดีมากขึ้น

ตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบโดยใช้โปรแกรมเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียน และ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม

การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม	B	Std. Error	Beta	T	Sig.
(ค่าคงที่)	-0.124	0.384		-0.322	0.747
เพศ	-0.128	0.112	-0.062	-1.145	0.254
แรงจูงใจ	-0.112	0.075	-0.093	-1.494	0.137
ทัศนคติ	0.363	0.102	0.253	3.547	0.000***
ความสัมพันธ์กับเพื่อน	0.006	0.091	0.005	0.069	0.945
อาจารย์ผู้สอน	0.421	0.095	0.344	4.434	0.000***
หลักสูตรการสอน	0.234	0.096	0.188	2.432	0.016**
สิ่งอำนวยความสะดวก	0.104	0.070	0.095	1.490	0.138

***Sig=0.01 **Sig=0.05

F-test = 23.871 (Sig = 0.000) (n = 199) Adjusted R Square = 0.447

Model ในการวิเคราะห์ครั้งนี้มี 7 สมการ คือ เพศ แรงจูงใจ ทัศนคติ ความสัมพันธ์กับเพื่อน อาจารย์ผู้สอน หลักสูตร การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก

ตัวแปรตาม (Y) คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม วัดจากข้อคำถาม 3 ข้อ ได้แก่ (1) นักศึกษามีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น (2) นักศึกษาให้ความร่วมมือในการแลกเปลี่ยนความรู้กับเพื่อนในห้องเรียน (3) นักศึกษาแลกเปลี่ยนความรู้กับอาจารย์ผู้สอนได้

จากตารางที่ 3 พบว่า ทัศนคติมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม ($t = 3.547$; $p\text{-value} = 0.000$) อาจารย์ผู้สอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม ($t = 4.434$; $p\text{-value} = 0.000$) และหลักสูตรการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม ($t = 2.432$; $p\text{-value} = 0.016$) อธิบายได้ว่า การมีทัศนคติที่ดี มีความสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอนที่ดี และมีหลักสูตรการสอนที่เหมาะสม จะส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วมมากขึ้น

ตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบโดยใช้โปรแกรมเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียน และ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง

การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง	B	Std. Error	Beta	T	Sig.
(ค่าคงที่)	-0.045	0.696		-0.064	0.949
เพศ	-0.521	0.203	-0.162	-2.524	0.012**
แรงจูงใจ	-0.109	0.136	-0.059	-0.801	0.424
ทัศนคติ	0.132	0.186	0.059	0.712	0.477
ความสัมพันธ์กับเพื่อน	-0.060	0.164	-0.031	-0.367	0.714

อาจารย์ผู้สอน	0.791	0.172	0.416	4.586	0.000***
หลักสูตรการสอน	0.091	0.175	0.047	0.518	0.605
สิ่งอำนวยความสะดวก	0.155	0.126	0.092	1.129	0.221
<p>***Sig=0.01 **Sig=0.05 F-test = 10.264 (Sig = 0.000) (n = 199) Adjusted R Square = 0.247 Model ในการวิเคราะห์ครั้งนี้มี 7 สมการ คือ เพศ แรงจูงใจ ทักษะคิด ความสัมพันธ์กับเพื่อน อาจารย์ผู้สอน หลักสูตร การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก ตัวแปรตาม (Y) คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง วัดจากข้อคำถาม 2 ข้อ ได้แก่ (1) นักศึกษามีไอดอล เป็นแบบอย่างในการเรียน (2) นักศึกษานำวิธีการเรียนของไอดอลมาปรับใช้ในการเรียนของตนเอง</p>					

จากตารางที่ 4 พบว่า เพศ เพศหญิงมีระดับการเรียนรู้โดยมีแบบอย่างน้อยกว่าเพศชาย ($t = -2.524$; $p\text{-value} = 0.012$) และอาจารย์ผู้สอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง ($t = 4.586$; $p\text{-value} = 0.000$) อธิบายได้ว่า เพศที่แตกต่างกันมีความคิดแตกต่างกัน โดยเพศหญิงจะมีระดับการเรียนรู้โดยมีแบบอย่างที่น้อยกว่าเพศชายและการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับอาจารย์ผู้สอน จะส่งผลให้นักศึกษามีแบบอย่างในการเรียนรู้ที่ดีและพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ดีมากขึ้น

ตารางที่ 5 : แสดงผลการทดสอบโดยใช้โปรแกรมเปรียบเทียบปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยด้านการเรียน และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย

การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย	B	Std. Error	Beta	T	Sig.
(ค่าคงที่)	0.157	0.353		0.446	0.656
เพศ	0.065	0.103	0.036	0.627	0.532
แรงจูงใจ	0.166	0.069	0.157	2.406	0.017**
ทักษะคิด	0.174	0.094	0.138	1.848	0.066
ความสัมพันธ์กับเพื่อน	0.008	0.083	0.008	0.100	0.920
อาจารย์ผู้สอน	0.223	0.088	0.217	2.668	0.008***
หลักสูตรการสอน	0.196	0.089	0.179	2.208	0.028**
สิ่งอำนวยความสะดวก	0.180	0.064	0.188	2.815	0.005***

***Sig=0.01 **Sig=0.05
 F-test = 19.470 (Sig = 0.000) (n = 199) Adjusted R Square = 0.395
 Model ในการวิเคราะห์ครั้งนี้มี 7 สมการ คือ เพศ แรงจูงใจ ทักษะคิด ความสัมพันธ์กับเพื่อน อาจารย์ผู้สอน หลักสูตร การสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก
 ตัวแปรตาม (Y) คือ พฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย วัดจากข้อคำถาม 3 ข้อ ได้แก่ (1) นักศึกษามีการวางแผน จัดลำดับความสำคัญของกิจกรรมและการเรียนที่ต้องทำ (2) นักศึกษามีวินัยที่จะปฏิบัติตามเป้าหมายการเรียนที่วางไว้ (3) เมื่อทำสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้ นักศึกษารู้สึกภูมิใจในตนเอง

จากตารางที่ 5 พบว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย ($t = 2.406$; $p\text{-value} = 0.017$) อาจารย์ผู้สอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย ($t = 2.668$; $p\text{-value} = 0.008$) หลักสูตรการสอนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย ($t = 2.208$; $p\text{-value} = 0.028$) และสิ่งอำนวยความสะดวก

มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย ($t = 2.815$; $p\text{-value} = 0.005$) อธิบายได้ว่า การมีแรงจูงใจที่ดี มีความสัมพันธ์อาจารย์ผู้สอนที่ดี มีหลักสูตรการสอนที่เหมาะสม และสิ่งอำนวยความสะดวกที่ครบครัน จะส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้โดยมีเป้าหมายมากขึ้น

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่ามีหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน ทั้งการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วมการเรียนรู้โดยมีแบบอย่าง และการเรียนรู้โดยมีเป้าหมาย ของนักศึกษาในหลักสูตร บัญชีศิลปากร

พฤติกรรมการการเรียนรู้ด้วยตนเอง พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้แบบรู้ด้วยตนเอง คือ ปัจจัยด้านการเรียนรู้ ได้แก่ ความสัมพันธ์กับเพื่อน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน หลักสูตรการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก สอดคล้องกับแนวคิดของซีมัวร์ พาร์เพิร์ท เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยเน้นให้ผู้เรียนลงมือสร้างไม่ใช่รับแต่ข้อมูลที่หลั่งไหลเข้ามาในสมองของผู้เรียนเท่านั้น โดยความรู้จะเกิดขึ้นจากการประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมต่างๆที่อยู่รอบตัว นอกจากนี้ สมคิด อิศระวัฒน์ (2532, อ้างถึงใน รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์, 2552, น. 158) ได้อธิบายคุณลักษณะของผู้เรียนว่าการเรียนรู้ด้วยตนเองควรมีเจตคติที่ดีในเชิงบวกต่อตนเอง มีการวางแผน มีแรงจูงใจภายใน มีการประเมินตนเอง เปิดกว้างต่อประสบการณ์ มีความยืดหยุ่นในการเรียนรู้เป็นตัวของตัวเอง ดูแลตนเองได้ และ Dickinson (1987, น. 18-35) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองจะช่วยให้ผู้เรียนได้สร้างความเข้าใจขององค์ความรู้จากแหล่งต่างๆด้วยตนเอง ช่วยให้บุคคลได้พัฒนาตนเองด้านเหตุผล การแก้ไขปัญหา และการคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับเนื้อหาที่ตนเรียน ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันส่งผลให้พฤติกรรมการเรียนเกิดความแตกต่างกันด้วย

พฤติกรรมการเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม พบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการเรียนรู้แบบการมีส่วนร่วม คือ ปัจจัยด้านการเรียนรู้ ได้แก่ ทศนคติ ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน และหลักสูตรการสอน สอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ของไทเลอร์ ที่ได้พูดถึงสถานที่และการจัดตารางการเรียนการสอนที่ดีจะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน ถ้าให้เกิดประสิทธิภาพจะต้องให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนด้วย เช่น การให้เรียนด้วยการลงมือปฏิบัติ ไม่เพียงแต่จะทำให้ผู้เรียนมีความสนใจสูงขึ้น แต่ยังทำให้ผู้เรียนตั้งใจสังเกตและติดตามสิ่งที่ทำด้วย ด้านอาจารย์ผู้สอนนั้นอาจมีการตั้งคำถามให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการตอบคำถาม ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Kitiyanusan(2004) ที่พบว่า การใช้คำถามจะกระตุ้นและส่งเสริมการคิดเชิงสร้างสรรค์ การคิดเชิงวิจารณ์ญาณ และกระบวนการรู้คิดของตนเอง ซึ่งเป็นการพัฒนาการคิดระดับสูง และนงเยาว์ สุรินทร์กุล (อ้างถึงใน ญัตติยาภรณ์ หยกอุบล, 2555) ได้สรุปไว้ว่า ผู้สอนจะต้องมีวิธีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง โดยการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนใหม่ให้มีประสิทธิภาพ จัดกิจกรรมเสริมให้มีความสำคัญกับบรรยากาศในการเรียนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นและความสามารถอย่างเต็มที่เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้โดยมีแบบอย่าง พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการณ์เรียนรู้แบบมีแบบอย่าง คือ ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ทั้งนี้พบว่า เพศหญิงจะมีพฤติกรรมการณ์เรียนรู้โดยมีแบบอย่างน้อยกว่าเพศชาย ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน สอดคล้องกับแนวคิดของ กาเบรียล ทาร์เด(Gabriel Tarde อ้างถึงใน ญัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน, ม.ป.ป.) ที่เชื่อว่าคนเราสามารถเรียนรู้จากคนอื่นได้ โดยผ่านกระบวนการเลียนแบบ โดยเสนอความคิดเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ ทั้งพฤติกรรม ทศนคติ ความรู้สึนึกคิดจากกลุ่มบุคคลหนึ่งไปยังอีกกลุ่มหนึ่ง และเรียกกระบวนการนี้ว่า ทฤษฎีการเลียนแบบ โดยเป็นการเลียนแบบจากบุคคลตัวอย่าง ซึ่งเป็นที่นิยมมาก นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีของอัลเบิร์ต แบนดูรา(1960) เป็นการเรียนรู้ของมนุษย์ เกิดจากพฤติกรรมบุคคลนั้นมีการปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องระหว่างบุคคลนั้นและสิ่งแวดล้อมโดยเน้นบุคคล เกิดการเรียนรู้โดยการให้ตัวแบบ โดยผู้เรียนจะเลียนแบบจากตัวแบบ โดยกระบวนการแรงจูงใจเป็นกระบวนการเสริมแรงให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบ ได้ถูกต้องเรียนรู้จากการเลียนแบบตัวแบบที่จะมาจากบุคคล

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้โดยมีเป้าหมาย พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการณ์เรียนรู้แบบมีเป้าหมาย คือ ปัจจัยด้านการเรียนรู้ ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่ อาจารย์ผู้สอน หลักสูตรการสอน และสิ่งอำนวยความสะดวก สอดคล้องกับแนวคิดของ ทฤษฎีการเรียนรู้ของฮัลล์ การเรียนรู้จะเพิ่มขึ้นเป็นระยะและจะมีการสะสมเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ ในลักษณะที่เป็นกระทำอย่างต่อเนื่องกัน แต่ในบางครั้งอัตราการเพิ่มของแต่ละคนอาจมีความไม่สม่ำเสมอ มีทั้งขึ้นและลง เพราะมีตัวแปรหลายอย่างที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เช่น เนื้อหาวิชาที่เรียน ความพร้อมของผู้เรียน แรงขับ ความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยการตั้งเป้าหมายของผู้เรียนนั้น ระหว่างทางก็ถือเป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้าร่างกายเกิดความเหนื่อยล้า การตอบสนองหรือการเรียนรู้จะลดลง หรือเมื่อใกล้จะบรรลุเป้าหมายผู้เรียนจะมีการตอบสนองมากขึ้น การเสริมแรงที่ในเวลาใกล้เคียงกับการบรรลุเป้าหมายจะช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีที่สุด และมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (ม.ป.ป.) ได้กล่าวในบทความแนะแนวการศึกษาไว้ว่า ผู้เรียนสามารถกำหนดเป้าหมายได้เอง การกำหนดเป้าหมายในการเรียนก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ มีความขยัน ตั้งใจพยายามที่จะเรียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ นอกจากนี้ในเรื่องของการเรียนก็สามารถตั้งเป้าหมายในการทำสิ่งนั้น ๆ ไว้ล่วงหน้าก่อนได้ เพราะการมีเป้าหมายจะเป็นเสมือนแสงสว่างหรือเข็มทิศ ช่วยนำทางจนถึงความสำเร็จ

ข้อจำกัด และข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต

จากข้อมูลการวิเคราะห์ข้างต้นเมื่อนำปัจจัยด้านต่าง ๆ มาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมการณ์เรียนรู้พบว่า อาจารย์ หลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวก มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการณ์เรียนรู้เป็นผลให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ที่มากขึ้นในหลายรูปแบบ ดังนั้นจึงควรให้ความสำคัญกับอาจารย์ การจัดการหลักสูตร และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเรียน เนื่องจากปัจจัยดังกล่าวช่วยเพิ่มระดับพฤติกรรมการณ์เรียนรู้ของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กฤษมันต์ วัฒนานรงค์. (2555). *สิ่งแวดล้อมทางการศึกษา*. สืบค้นเมื่อ 13 สิงหาคม 2563, จาก <https://www.thairath.co.th/content/232635>
- กอบกาญจน์ เจริญทอง. (2556). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการท่องเที่ยวตลาดน้ำอัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยสยาม, กรุงเทพฯ.
- คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยศิลปากร. (2559). *หลักสูตรบัญชีบัณฑิต*. สืบค้นเมื่อ 12 สิงหาคม 2563, จาก <http://www.ms.su.ac.th/th/course/list/19>.
- คลาร์ก แอล ฮัลล์. (1938). *ทฤษฎีการเสริมแรงของฮัลล์*. สืบค้นเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://sites.google.com/site/sawettaporn17/assignments/thvstihlaksutr>
- โชติกา เศรษฐธัญการ. (2562). การศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับความสามารถในการใช้ภาษาระหว่างเพศหญิงและเพศชายที่สะท้อนให้เห็นภาพพจน์ทางเพศ. *วารสารมังรายสาร*, 7(2), 17-31.
- ชิมัวร์ พาร์เพิร์ท. (1968). *ทฤษฎีการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง*. สืบค้นเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <http://tubnum.go.th/UserFiles/File/136.pdf>
- ณัฐติยาภรณ์ หยกอุบล. (2555). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม*, 8(1), 85-102
- ณัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน. (ม.ป.ป.). *ทฤษฎีอาชญาวิทยา*. สืบค้นเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2564, จาก https://sore-da.oas.psu.ac.th/files/1031_file_Chapter2.pdf
- นงเยาว์ สุรินทร์กุล. (2546). *การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่ออ้อมโนทัศน์ทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในจังหวัดเชียงราย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าคุณทหารลาดกระบัง, กรุงเทพฯ.
- นฤมล สุนสวัสดิ์. (2558). การตั้งเป้าหมายของชีวิตและการทำงาน: Setting Goals of Life and Work. *วารสารสนเทศ*, 14(2), 21-36.
- บุญมี พันธุ์ไทย. (ม.ป.ป.). *ระเบียบวิธีวิจัยการศึกษาเบื้องต้น*. สืบค้นเมื่อ 18 สิงหาคม 2563, จาก http://e-book.ru.ac.th/ebook_files/MR393/mobile/index.html#p=1.
- ประหยัด พิมพา. (2561). การศึกษาไทยในปัจจุบัน. *วารสารมหาวิทยาลัยยมกุฎราชวิทยาลัย วิทยาเขตร้อยเอ็ด*, 7(1), 242-249.
- ผ่องใส เพ็ชรรักษ์และคณะ. (2555). *การศึกษาถึงการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรม คณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542. (2542). สืบค้นเมื่อ 12 สิงหาคม 2563, จาก <https://person.mwit.ac.th/01-Statutes/NationalEducation.pdf>
- พัชรสดา กัลป์ยานวุฒิ. (2558). *ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับ ปวช. และระดับ ปวส. ของวิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ ไม่ได้ตีพิมพ์). วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพ, เชียงใหม่.
- เพ็ชร ณ ป้อมเพ็ชร. (2548). *บทเรียนเพื่อประสบความสำเร็จและความสุข*. กรุงเทพฯ : 108 สุกยอดไอดี.

- ภาสิต ศิริเทศ และณพวิทย์ ธรรมสีหา. (2562). ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถของตนเองกับพฤติกรรมการดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุ. *วารสารพยาบาลทหารบก*, 20(2), 58-65.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (ม.ป.ป.). *บทความแนะนำแนวการศึกษาเป็นนักศึกษาทั้งที่ต้อมมีเป้าหมาย*. สืบค้นเมื่อ 19 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://www.stou.ac.th/offices/Oes/Oespage/Guide/article/n11.html>
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2554*. สืบค้นเมื่อ 13 สิงหาคม พ.ศ. 2563, จาก <https://dictionary.orst.go.th/>
- รุ่งฟ้า กิติญาณสันต์. (2552). การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองของนิสิต: การสะท้อนจากกระบวนการวิจัยปฏิบัติการ. *วารสารการศึกษาและพัฒนาสังคม*, 5(1-2), 145-166
- ศุภิชญา เจียรกุล. (2546). *คู่มือการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สมคิด อิศระวัฒน์. (2542). *รายงานการวิจัยลักษณะการอบรมและเลี้ยงดูเด็กของคนไทยซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง*. มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพฯ.
- แสงดาว ถิ่นหารวงษ์. (2558). การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม: จากทฤษฎีสู่การปฏิบัติในรายวิชาการคณิตศาสตร์สำหรับเด็ก. *วารสารมนุษยสังคมปริทัศน์*, 17(1), 1-11.
- อัลเบิร์ต แบนดูรา. (1960). *ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม*. สืบค้นเมื่อ 18 กุมภาพันธ์ 2564, จาก <https://sites.google.com/site/thvsdiphathnkardekpthmway/thvsdi-thi-keiywkhng-kab-phathnkar-dek-pthmway/thvsdi-kar-reiyn-ru-thang-sangkhm-social-learning-theory-khxng-baen-dura>
- Dickinson L. (1987). *Self-instruction in language learning*. London: Cambridge. Doctoral Dissertation, School of Education, Human Development, Victoria University
- Kitiyanusan R. (2004). *Facilitating the questioning skills of student through action research*.

